

Chapter One.

Carebella Yua Conway-

Hijgend van vermoeidheid ga ik op mijn hurken zitten. Ik ben al bijna drie kwartier aan het hardlopen. Ik staar naar de tegels op de grond tot ik merk dat ik minder moe ben. Ik kijk naar de omgeving waar ik mij op het moment bevind. Ik zie de grote rotsen bij de prachtige zee. Ik zie de sterren tevoorschijn komen aan de donkere hemel. Ik zie een leeg strand voor mij en het enige dat je hier hoort, is het geluid van de zee. Vlak naast het strand is een plaats met veel planten, bankjes en dikke randen waar je op kan zitten, vlak naast die prachtige zee. Ik ga, nog steeds hijgend, op het randje zitten. De laatste tijd heb ik door dat er vreemde dingen aan de hand zijn. Ik ben dan wel pas vijftien jaar oud, maar ik merk dat er allemaal onmenselijke dingen gebeuren. Ik bedoel... het is lastig uit te leggen als niemand het gelooft. Ik keek de laatste twee weken van de zomervakantie voor mijn laatste middelbare schooljaar elke dag in de spiegel. Ik zie mezelf veranderen op een vreemde manier. Ik zie fel paarse plukken ontstaan onderin mijn donkerbruine en golvende haren.

Ik zie mijn ogen lichtpaars worden in plaats van van dat ze grasgroen zijn. Ik zie dat ik soms lichtpaarse lippen krijg en dat zonder een vreemde kleur lippenstift te dragen. Ik draag sowieso geen lippenstift dus ik vind het best raar. Ik ben superzenuwachtig om weer naar school te gaan morgen. De laatste avond van mijn fijne vakantie breng ik door op de rotsen bij de zee. Gewoon om rustig na te denken en mijn laatste schooljaar met goede gedachtes te beginnen. Dit jaar zijn ook mijn beslissende examens aanwezig. Dat zorgt ook weer voor extra spanning en zenuwen. Ik sluit mijn ogen terwijl ik op de rotsen lig met de geluiden van de zee op de achtergrond. Dit jaar zit ik niet bij mijn lieve tweelingbroertje in de klas. Ik vind het best jammer, want ondanks dat ik hem altijd thuis zie, vind ik het fijn hem om mij heen te hebben op school.

Mijn oudere broer Careze II van alweer zeventien jaar is al een jaartje van de middelbare school af en traint net als mijn vader Careze en zijn opa Elijah Conway om top spion te worden. Mijn jongere broertje Jareth zit nog in groep acht dus hij heeft het gemakkelijk. Hij wil het liefste veel met zijn vrienden zijn, dus hem zie ik vaak niet. Ik wil het liefste net zoals mijn oma zijn, Reve Conway. Zij had al op haar zestiende een derde plaats in verspringen gehaald op de

Olympische Spelen van 2016. Het zou supertof zijn als ik dat ook mee zou maken. Ik train heel veel op atletiek, maar ik moet ook gaan bedenken wat ik anders zou willen. Mijn tweelingbroertje Lairth wil een superspion worden of anders een geheim agent. Mijn drie broers zijn er zo op gericht om hetzelfde te zijn als mijn vader en opa! Ik snap het op zich wel, want als ik het leven zou krijgen van mijn oma Reve of mijn opa Elijah zou ik ook heel trots zijn.

Voor ik het weet hoor ik mijn wekker alweer gaan. Geen normale wekker... Nee, het is mijn tweelingbroertje. 'Carebella, je bent al bijna te laat', zegt Lairth. Ik wrijf in mijn ogen en ga rechtop zitten. Dit jaar zit ik tenminste wel in de klas met twee lieve meiden. Het zijn twee van mijn beste vriendinnen. Izziy en Zéla waren al best geïnteresseerd in hoe dit jaar zal worden. Zéla en ik hebben plannen bedacht hoe wij Izziy dit jaar weer eens voor schut gaan zetten. Ik stap van mijn hoverboard af zodra ik op school aankom. Ze hebben gelukkig al een makkelijker manier gevonden om verre afstanden te reizen in een korte tijd. Ik loop mijn school binnen en ik zie Zéla al met Izziy praten. 'Carebella, wij hebben je zo gemist!' Roepen Zéla en Izziy. Ze vliegen mij om mijn nek om mij te knuffelen. Ik lach. 'Ik heb jullie ook gemist meiden', zeg ik en ik sla mijn armen om de meiden heen.

Nog geen tien minuten later zitten we in de klas met iedereen. Het valt mij op dat ik, Zéla en Izziy de enige meisjes zijn in de klas. Voor de rest zie ik vijftien jongens zitten. Onze mentor komt binnen en begint te praten. Hij vertelt wat er allemaal zal komen dit jaar. Wat wij kunnen verwachten en hoe ons examenschema in elkaar zit. Ik kijk naar mijn klasgenoten. Er zijn verschillende groepjes, merk ik vrij snel. Wij drieën als meisjes zijn één groepje. In het hoekje zitten vier jongens waarvan één naar ons kijkt. In het midden zitten twee jongens die ook een beetje praten over hun vakantie. Ik kijk al snel naar één van die twee jongens. Ze zien er best aardig uit. Later op de dag worden wij naar onze computerlessen gebracht. Ik zie dat iedereen een laptop pakt uit de kast. Als enige drie meisjes staan wij in een hoekje. Izziy loopt naar de jongens toe die de klas onrustig maken. De jongens die de hele boel op zijn kop zetten.

Ik zie dat Zéla achter mij staat en een beetje met mijn golvende haren frutselt. Ze stuurt mij daarna naar het lokaal toe waar iedereen met een laptop al is. Bij de opening bots ik bijna tegen een klasgenoot aan. Ik kijk hem aan in zijn ogen. Het duurt een tijdje voor er geluid uit mijn mond komt. 'H.... Hey', zeg ik stotterend. Hij kijkt mij ook aan. 'Hey', zegt hij terug op een aardige toon. 'Hoe

heet je?', vraag ik geïnteresseerd aan hem. 'Ik ben Martar', zegt hij knikkend. 'En wat is jouw naam?' Ik zet een verlegen glimlach op. 'Mijn naam is Carebella, maar je mag mij ook Care noemen', zeg ik een beetje lachend. Hij knikt en houdt zijn vuist gebald voor mij. Ik geef hem een box voor hij met zijn hand naar de deur seint en een stap naar achter zet. Hij laat ons voor gaan. Later in de klas heb ik niet door dat ik in slaap ben gevallen. Ik was verschrikkelijk moe deze eerste week en ik had nu toch nog geen examens.

Ik schrik wakker doordat iemand in mijn oor schreeuwt. Ik kijk direct op en ik zie gelijk al wie het waren. Het groepje van vier. Allemaal beginnen ze te lachen en geven elkaar high-fives. Ik kijk één van de jongens uitdagend aan. Ik pak hem wel terug. 'Wacht maar af', zeg ik zachtjes. Martar en zijn vriend Ivore kijken mij aan. Ik glimlach naar ze. Voor ik het weet zijn we al twee weken verder in het jaar. Ik heb veel contact gekregen met Martar en Ivore. Ik weet de namen van dat groepje. De ene die mij steeds uitdaagt heet Merrono, maar iedereen noemt hem Merro dus waarom ik niet? Ik sta bij onze tweede gymles in de kleedkamer. 'Carebella, kom je nou eindelijk?', vraagt Zéla. Ik staar in de spiegel naar mijn haren. Het paarse word steeds duidelijker. Hopelijk valt het niemand op... Izziy staat op. 'Als jullie mij zoeken, ik ben even bij de jongens', zegt ze en ze rent de kleedkamer uit. Ik hoor haar nog roepen naar het populaire groepje van vier. 'Merro, wacht even!' Ik zucht en kijk Zéla aan. 'Waar kijk je toch steeds naar?', vraagt ze. Ik schud mijn hoofd. 'Het is niks', lieg ik en ik loop met Zéla naar de gymzaal.

Zoals ik al verwachtte, deden we het bekende spel trefbal. Merro en Martar kiezen de teams. Ik kijk Martar aan en hoop dat ik door hem word gekozen. 'Carebella', zegt Martar. Ik glimlach en spring enthousiast naar mijn trefbalteam toe. Ik ontwijk alles wat maar gegooid word. Ik zie één voor één iedereen uit beide teams af gaan. Martar wordt afgegooid door Merro. Een bal rolt redelijk snel naar mij toe. Ik pak de bal vast ter verdediging. Aan beide kanten van het veld wordt Merro zijn naam geroepen. Hij wordt erdoor afgeleid, heb ik door. Ik gooi de bal naar Merro toe en ik zie dat hij hem net niet kan vangen door mijn snelheid. Hij zucht. Ik loop naar hem toe en glimlach. 'Die kreeg je nog terug van toen je mij wakker maakte,' zeg ik en ik loop weg. Martar gaat naast mij lopen. 'Je bent echt heel goed in trefbal', zegt hij. Ik lach. 'Bedankt', zeg ik blij terug. Misschien wordt dit jaar nog leuker dan ik gedacht had. Ik kijk naar het raam van de gymzaal. Twee groene ogen staren mij aan. Geen normale ogen... Het zijn fel gekleurde ogen...

Chapter two.

Carebella Yua Conway-

Ik sta voor de spiegel in mijn kamer. ‘Kom op Carebella, het gaat wel goed’, zeg ik om mijzelf te kalmeren. Ik zal maar gewoon bekennen dat ik doodsbang ben. Ik ben bang dat er rare dingen op school gebeuren ondanks mijn leuke klas en rooster. Ik haal diep adem voor ik naar beneden loop. Jareth is zoals gewoonlijk weer aan het gamen. Mijn vader en Careze II zijn al weg. Mijn moeder komt het hoekje van de keuken om gelopen. ‘Carebella, waar is je broer?’, vraagt ze. Ik staar hopeloos naar de grond wanneer ik mijn hoverboard opzoek. Mijn moeder loopt mij achterna. ‘Carebella?’, vraagt ze en ze tikt mij aan op mijn schouders. Ik draai mij om met een kleine neplimlach. ‘Ik weet niet waar Lairth is’, zeg ik ééntonig. Ze zucht. ‘Ik ga hem wel boven zoeken’, zegt ze en ze loopt weg. Ik ga naast Jareth op de bank zitten met mijn armen over elkaar.

‘Goed dan, zeg het maar’, zegt Jareth. ‘W.... Wat?’, vraag ik snel. Jareth zucht en legt zijn gamecontroller weg. ‘Wat er is, duidelijk te zien’, zegt hij. Ik zie Lairth en mijn moeder weer in de woonkamer verschijnen. ‘Waar heb jij het nou over, Jar?’, vraag ik en ik sta op. Ik ben nog geen kwartier later alweer op school. Na al dat vreemde gebeuren van de laatste tijd heb ik er weinig vertrouwen in. Ik kom de klas in nadat de eerste bel door de school rinkelde. Ik ga achterin zitten en ik voel dat ik helemaal begin te trillen. Na vijf minuten begint de docent pas met uitleggen. Ik voel dat ik lichtelijk in paniek begin te raken. Echt, wat gebeurt er allemaal met mij? Deze voorspelling was gewoon te groot. Ik zie Izziy en Zéla raar kijken. ‘Carebella, alles oké?’, vraagt Zéla. Ik knik. Het begint alleen maar stiller te worden in de klas. Ik kijk iedereen aan. De tijd gaat zo langzaam. Waarom gaat de tijd zo verschrikkelijk langzaam?!

Ik krijg het heel warm van binnen en voel mij zelfs best wel benauwd. Ik kijk Tadeas aan. Hij zit een paar stoelen verderop. Hij kijkt raar. ‘Wat is er met jou?’, vraagt hij. Ik zet mijn trillende handen tegen mijn voorhoofd en sluit mijn ogen. ‘Nee, laat mij alsjeblieft gaan!’, roep ik door de klas. Iedereen kijkt mij raar aan, maar op het moment kan het mij niets schelen. ‘Nee!’, roep ik. Ik sta op en ik ren naar de deur. Snel ga ik naar buiten en ik ga tegen de muur staan om het hoekje van het klaslokaal. Ik haal diep adem. De deur gaat open, daar is mijn

docent. Ik staar naar de tegels aan de overkant van de gang. ‘Carebella, wat is dit nou?’, vraagt ze. Ik zeg niks terug. Ik kan alleen maar staren naar de tegels.

‘Nou, kom die klas weer in’, zegt ze en ze gaat bij de opening staan. Ik schud mijn hoofd. ‘Ik kan het niet doen’, zeg ik en ik ren op mijn snelst de gang door. Ik sprint naar de begane grond en pak mijn paarse jasje. Snel ren ik naar mijn hoverboard toe om mijzelf te bevrijden van de eerste schooldag van de week. Na een paar weken zit ik voor mijn raam. Ik staar naar de regendruppels die hard naar beneden vallen. ‘Waarom ik?’, vraag ik aan mijzelf. Ik weet niet wat er fout ging. Zelfs na die aantal weken school is er niks anders gebeurd dan paniek. Ik ben dagelijks weggerend uit lessen en ik heb heel veel gemist. Veel toetsen, veel uitleg, veel huiswerk. Ik moet nu waarschijnlijk al die uren nablijven. Dat wordt dan geen vrije tijd tot aan de zomervakantie. Dan te bedenken hoe ik dit op kamp moet overleven. Ik heb nog twee dagen om mij voor te berijden en te zorgen dat dit stopt. Misschien kan ik het beste naar mijn oma gaan, Reve Conway. Ik sta op met nog steeds al die angst in mijn hoofd. Ik zie steeds weer de beelden terug van alle keren dat ik ongelukkig was.

Ik zie steeds allemaal visioenen en slechte momenten. Lairth heeft mij al een aantal keer gevraagd wat er aan de hand is maar zelfs aan mijn tweelingbroertje kan ik niks zeggen. Na een korte tijd reizen op mijn hoverboard sta ik voor de deur bij mijn oma, Reve Conway. Ik wacht verlegen tot de deur open gaat. Ik zie mijn oma bij de deur staan. ‘Carebella? Het verbaast mij jou hier te zien’, zegt ze, toch tevreden. Ik knik en loop naar binnen. ‘Ik heb een groot probleem’, zeg ik om zo mijn verhaal te beginnen. Ik ga op de bank zitten tegenover mijn oma. Ze knikt. ‘Vertel maar, ik luister’, zegt ze en ze kijkt mij aandachtig aan. Ik haal diep adem. ‘Er is iets vreemds aan de hand sinds de zomervakantie. Ik krijg donkerder haar, mijn oogkleur verandert in paars, plukken in mijn haren worden paars en ik voel de paniek elke keer in de klas bij stilte en omringd door mijn klasgenoten’, zeg ik zachtjes.

Mijn oma kijkt serieus. Niet eens verbaasd of iets. ‘Het is duidelijk dat je iets weet of niet?’, vraag ik. Ik zie mijn oma knikken. ‘Het lijkt op de dingen die ik meegemaakt heb. Ik wil niet direct jouw jonge jaren verpesten, maar je moet hiermee oppassen’, zegt ze. Ik zucht. ‘Dat gaat dus niet echt want over twee dagen ga ik op kamp naar een het buitenland’, zeg ik gestrest. Mijn oma knikt. ‘Dat komt wel goed, ik verzin wel iets zodat jij niet mee hoeft te gaan en thuis kan blijven’, zegt ze. Ik krijg een glimlachje op mijn gezicht. ‘Moet ik het

vertellen aan iedereen thuis?', vraag ik. Mijn oma schudt gelijk haar hoofd. 'Nee, alsjeblieft niet zeg! Probeer het geheim te houden voor iedereen thuis, maar ik wil dat jij op Lairth gaat letten of hij dezelfde dingen heeft', zegt ze. Ik knik. 'Zal ik doen', zeg ik serieus. Ik krijg een raar en pijnlijk gevoel in mijn hoofd. 'Eeeeeehmmm.... Ik ga maar eens naar huis toe', zeg ik en ik loop draaierig naar buiten toe. Ik wacht buiten even. Ik staar naar de lucht. De blauwe lucht die al wat donkerder is dan toen ik aankwam.

Ik pak mijn hoverboard en stap erop. Ik leun naar voren en ik rij langzaam naar mijn eigen huis toe. Ik weet dat ik een tijd heb om thuis te komen, maar ik negeer het volledig. Ik kom pas ergens in de avond thuis. Als ik zie dat iedereen aan tafel zit, loop ik direct naar boven. Ik ga om het hoekje bij de trap zitten. Ik hoor mijn familie gezellig praten. 'Moet je horen wat voor trainingen ik vandaag had', zegt Careze II. Mijn vader lacht. 'Deze jongen word echt de Elijah 2.0, schat', zegt hij tegen mijn moeder. Ik voel weer die enorme pijn in mijn hoofd. Ik sluit mijn ogen en zet mijn hand tegen mijn hoofd. Ik zie ineens een fel licht voor mij. Ik open mijn ogen en ik kijk naar mijn armen. Ik kijk verbaasd en voel deels aan de plaatsen waar het licht geeft. Het is duidelijk waar mijn botten zitten, want alles wordt verlicht door een enorm fel licht. 'Is Carebella eigenlijk al thuis?', vraagt Lairth nieuwsgierig. Ik zie een schaduw in de gang komen. Snel ren ik naar mijn kamer en sluit de deur volledig. Ik hou de deurknop omhoog zodat niemand binnen kan komen.

'Carebella?', vraagt Lairth voor mijn deur. Ik hou mijzelf stil en ik staar naar mijn gloeiende armen. Zo kan ik mij niet vertonen aan Lairth en de rest van mijn familie. Lairth loopt weer naar beneden. Na deze opsluiting in mijn kamer ben ik er niet meer uitgekomen tot maandagochtend. Het hele weekend heb ik mijzelf moeten vermaken in mijn kamer. De verlichtingen gingen niet weg en als ik een vest droeg was het nog duidelijk in mijn gezicht te zien. Je kan heel duidelijk het licht zien van waar mijn botten zitten. Het is serieus heel raar en angstaanjagend om te zien. Ik vraag mij steeds vaker af hoe de normale mensen hun weekend doormaken. Zéla en Izziy bijvoorbeeld. Of die jongens uit mijn klas. Merro is vast plannen aan het bedenken voor kamp. Ik zucht. Zou Lairth op een dag hetzelfde meemaken als wat ik nu doormaak? Als dit zo doorgaat, kan ik toch nooit normaal bij iedereen zijn... Ik staar naar mijn raam. Iemand rent weg. Ik volg de persoon met mijn ogen. Wanneer die persoon bij de hoek staat draait het zich om. Twee fel groene ogen staren mij weer aan... Alweer.

Chapter three.

Carebella Yua Conway-

Ik word wakker op de maandagochtend dat Lairth zijn spullen pakt. Ik hoor geklop op mijn deur. Ik loop naar de spiegel in mijn kamer en ik staar naar mijn armen. Ik zie niks. Het is gewoon normaal. Geen gloeiende botten die ik moet verbergen. Ik loop naar de deur en ik pak de deurknop vast. 'Eeeehm Carebella?', hoor ik Lairth zeggen aan de andere kant van de deur. Ik haal diep adem. Ik open de deur. Ik zie Lairth verbaasd kijken met een kleine glimlach op zijn gezicht. 'Waarom sloot jij jezelf op in je kamer, als ik het vragen mag', zegt Lairth. Ik staar hem aan. 'Kan je Zéla en Izziy veel plezier wensen op kamp?', vraag ik weer met mijn normale, zachte stem. Lairth knikt. 'Natuurlijk doe ik dat. Veel plezier met thuis blijven. Ik bel je nog wel', zegt Lairth en hij loopt met zijn tassen naar beneden. Ik ga weer op mijn kamer zitten.

De dag dat Lairth vertrok, was ook de dag dat mijn moeder met haar vriendinnen een uitje had. Mijn vader en Careze II hadden iets met het spionnen of geheim agent dingen. Ze zijn er beiden zo op gericht. Mijn ouders hebben geregeld dat Jareth bij een vriend logeert maar dat hij terug naar huis kan komen wanneer hij wilt. De eerste avond ben ik gaan hardlopen. De hele middag heb ik bedacht wat ik de komende dagen zou gaan doen. Lairth, Zéla en Izziy waren nog wel een tijdje weg. Voor de rest hadden de andere kinderen gewoon school. Het is voor mij zelfs bijna te gevaarlijk om naar school toe te gaan, dus ik zou niet weten wat ik nu moet doen. Verveling komt nogal vaak voor als je dezelfde gedachten hebt als ik. Ik kan nooit echt goed iets doen zonder veel na te denken. Denken is niet echt een probleem, maar het is gewoon heel irritant op sommige momenten.

Dat verklaart misschien ook wel waarom ik zo goed ben in wiskunde. Wanneer ik weer bij het strand aankom, is het alweer helemaal donker. Ik hoor mijn telefoon afgaan. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en klik met mijn duim op de vingerscanner waardoor ik opneem. Ik zie Lairth als hologram boven mijn telefoon verschijnen. 'Lairth?', vraag ik. Ik hoor hem lachen. 'Hey *twinnny*, hoe is het alleen thuis?', vraagt Lairth. Ik begin te lachen bij zijn bijnaam voor mij. 'Vertel maar hoe het op kamp is. Hoe is het met Izziy en Zéla?' Ik begin te stotteren. 'En misschien ook Martar', zeg ik twijfelend. Lairth krijgt ook een

glimlach op zijn gezicht. Lairth knikt. 'Merro en de groep zetten bijna alles op zijn kop, al is het best grappig. Izziy is altijd bij ze en Zéla is bij de meiden uit de andere klassen.' Ik knik. Over Martar heb ik niks gehoord, maar misschien was dat ook beter.

Ik zie Lairth van mijn scherm verdwijnen. Ik hoor gelach en ik zie Merro op mijn telefoon scherm. 'Geef mijn telefoon, Merro!' Roept Lairth lachend en ze rennen achter elkaar aan. 'Vertel maar waarom je zusje niet op kamp is', zegt Merro lachend. Ik kijk aandachtig naar wat er gebeurt. Merro stopt met rennen doordat hij buiten adem is. Merro kijkt recht in de camera. 'Jij denkt echt dat ik bang voor jou ben hé?', vraag ik geïrriteerd met mijn armen over elkaar. 'Ik ga je wel verslaan.' Nu is Merro degene die geïrriteerd kijkt. Op dat moment krijg ik toch iets goeds in mijn hoofd dat ik direct moet zeggen. 'Oh ja, nog even over Izziy. Zorg maar dat ze niet hopeloos verliefd op je wordt, zoals bij haast elke jongen', zeg ik voor ik ophang. Ik krijg een glimlach op mijn gezicht. 'Wat zou Martar nu aan het doen zijn?', vraag ik zachtjes aan mezelf. Lairth heeft het sowieso hartstikke naar zijn zin. Ik hoop maar dat ik mijn contact met Martar niet verlies hierdoor. Ooit komt hij te weten wat er aan de hand is, maar voorlopig nog niet. Dat kan ik mijzelf wel alvast beloven.

Ik staar naar de zee. Ik hou mijn handen tegen elkaar als ik ineens een vreemd gevoel krijg. Een soort krachtige energie tussen mijn handen. Heel langzaam en geconcentreerd haal ik ze uit elkaar tot ongeveer een meter. Ik zie iets ontstaan. Iets paarsachtig. Een soort krachtige energiebol. Ik haal mijn handen voorzichtig weer terug en ik zie dat de energiebol kleiner wordt. Met een onbegrijpelijke glimlach op mijn gezicht speel ik een beetje met de energiebol. Ik haal hem deze keer wat sneller uit elkaar en ik zie dat de bol ontploft. Ik schrik en ik voel een enorme kracht mij naar achter gooien. Ik stoot hard tegen het muurtje achter mij en ik glij naar de grond vanaf anderhalve meter hoog. Ik voel een flinke pijscheut door mijn rug gaan. Wanneer ik voor mij kijk naar de schade die mijn energiebol aangericht heeft, schrik ik toch wel. Er staan drie bomen in vuur en vlam. Een deel van de struikjes daaronder is ook helemaal uit elkaar gevallen.

Ik zie allemaal rook op die plaats komen. Dit voelde net als een minder erge bliksemflits voor mijn gevoel. Bij echte bliksem zou ik nu waarschijnlijk al echt dood zijn als ik een normaal mens geweest was. Ik zucht wanneer de rook zich meer verspreidt. 'Boem', zeg ik zuchtend en ik probeer op te staan. Ik heb eerst

door dat ik die pijnscheut door mijn rug er toch flink uit moet hoesten. Wat dit ook allemaal was, dit mag nooit van mijn leven op school gebeuren. Ik word meegezogen door een scherpe gedachte. Doordat ik het net over school had, zie ik een erg beeld voor mij. Ik zie de klas terwijl ik bij de deur sta. Ik zie, precies zoals net gebeurde, de energiebol ontploffen. Ik zie Martar tegen het raam aanvliegen. Ik hoor het glas dat aan stukken breekt en ik zie het op de grond vallen. Ik hoor iedereen schreeuwen en gillen. De meesten verlaten de klas, maar op dat moment zie ik iemand vlak voor mij die mij wegduwt.

‘Je bent echt gestoord, Yua’, zegt Merro. Ik schrik op uit mijn gedachte. ‘Dat mag echt nooit gebeuren’, zeg ik zachtjes en ik besluit terug naar huis te gaan. Als ik thuis aankom, weet ik dat Jareth nog bij zijn beste vriend is. Veilig opgeborgen voor mij tenminste. Het is misschien wel even beter dat ik een tijdje alleen blijf. Ik heb de komende dagen dat Lairth op kamp was niks gedaan. Niet eens buiten de deur geweest uit angst. Ik word wakker in de ochtend dat Lairth terug moet keren. Het is fijn te zien dat alles tot nu toe gewoon oké is. Ik zou er niks aan veranderen. Tot nu toe was dit denk ik nog het beste. Het gevoel dat Lairth terugkomt, maakt mij toch wel weer blij. Reve had gezegd dat ik mijn *twinnny* ook goed in de gaten moet houden. Ik en Lairth noemen elkaar trouwens al jaren zo. Ik weet niet wie met het idee kwam maar het is wel grappig. Ik blijf op mijn kamer gewoon even kijken naar allemaal series die net gestart zijn. Ik weet anders toch niks te doen.

Ik hoor beneden de deur opengaan. Ik spring gelijk uit mijn bed en ik sprint naar beneden. Eigenlijk hebben wij nu ook een automatische trap die je gewoon in een seconde omhoog en omlaag brengt, maar daar had ik nu even geen zin in. Ik zie dat Lairth het huis binnenkomt met twee volle tassen. Hij gooit de tassen neer wanneer hij mij ziet. Ik glimlach. ‘Lairth, je bent terug’, zeg ik en ik loop naar hem toe. Direct geef ik hem een knuffel om hem te laten zien hoe erg ik hem gemist heb. Ik hoor hem lachen. ‘Wow, waar is dit voor?’, vraagt hij lachend. Ik haal mijn schouders op. ‘Kan ik niet gewoon blij zijn dat je weer thuis bent?’, vraag ik. Ik voel Lairth knikken. ‘Natuurlijk kan dat’, zegt hij zachtjes. Ik pak één van zijn tassen en breng hem met de automatische trap naar boven. Hij vertelt hoe enthousiast iedereen was over alle spellen die ze gedaan hebben. Ik heb dus alweer heel veel gemist. ‘Zullen wij zo met wat vrienden van mij een grappig spel buiten doen?’, vraagt Lairth blij. Ik knik. ‘Ik zou het niet anders willen’, zeg ik en we rennen naar buiten met onze hoverboard.

Chapter four.

Luyara Krist-

Een nieuwe schoolweek. Precies waar ik dus helemaal geen zin in heb. Ik word wakker door dat irritante licht dat alweer door mijn raam heen schijnt. Ik pak de afstandsbediening op mijn nachtkastje. Ik druk op het tweede knopje om mijn raam donker te maken. Zo zie ik het buiten licht tenminste niet meer. Ik leg de afstandsbediening terug en ik ga weer liggen. Snel sluit ik mijn ogen maar ik ben alweer te laat. De deur vliegt open. 'Luyara Krist, waag het om weer te laat te komen op school. Het is de bedoeling dat je slimmer word dan jou klasgenoten', zegt mijn moeder. Ik zucht en open mijn ogen voor de tweede keer deze dag. Ik stap mijn bed uit en ik pak mijn borstel van de plank af. Ik druk op het knopje en zorg dat mijn borstel mijn haar automatisch kamt. Ik kijk in de spiegel en ik wacht tot mijn haar er tenminste weer goed uit ziet. Ik doe snel wat Make-up op mijn gezicht voor ik naar beneden loop.

Ik ben totaal vergeten om mij om te kleden maar dat doet er niet meer toe zodra ik de woonkamer binnen kom via de automatische trap. 'Opa Kian?', vraag ik benieuwd. Ik loop lachend naar hem toe en geef hem een knuffel. 'Maar wat doe jij hier dan?', vraag ik. Mijn opa glimlacht. 'Luyara, ik heb een opdracht voor je', zegt hij. Ik kijk hem nieuwsgierig aan. 'Je gaat mij toch niet zeggen dat ik nog beter moet leren om mijn klasgenoten voor te zijn en veel slimmer te worden toch?', vraag ik. Kian lacht en schud zijn hoofd. Hij gaat er goed voor zitten op de bank. Ik ga naast hem zitten en kijk hem aan. 'Ik denk dat jij Dylan en Reve nog wel kennen?', vraagt hij. Ik knik. 'Ja, jullie drie zijn een drieling maar jullie wonen op hele verschillende plaatsen. Natuurlijk was het ook nodig dat ik jullie verhalen ken', zeg ik. Ik blijf maar aan één stuk door praten.

'Ik wil dat jij de kleinkinderen van Dylan en Reve gaat zoeken. Reve heeft drie kleinzoons en één dochter maar spreek vooral die dochter aan. Dylan heeft alleen een kleinzoon. Carebella heeft trouwens de achternaam 'Conway' en Merro heet ook 'Krist'. Nu is de taak aan jou om die twee te zoeken en te zeggen dat één van hen een MOO kan zijn. Bescherm ze en help ze', zegt Kian. Een halve dag later ben ik al onderweg op mijn hoverboard. Ik denk steeds aan de woorden die hij zei. Ik ben trouwens al de hele stad uit. Ik zou ten eerste niet

weten hoe ik een andere Krist en een Conway kan vinden. Weet je hoe lastig dat is als je alleen hun namen kent.

Als ik mazzel heb wonen ze een beetje bij elkaar en hoef ik niet de hele wereld af te reizen. Gelukkig zijn die twee wel van mijn leeftijd. Ik ben bijna zestien jaar dus met ze praten word geen probleem. Na die middag is het zelfs avond geworden. En ook al niet de eerste. Ik ben ongeveer drie dagen op weg tot er eindelijk iets gebeurde waarvan ik hoopte dat ik dat niet meemaakte. Ik zie een stuk of vijf jongens naar mij toe lopen. Ze zijn stukke langer en sterker dan dat ik ben. Ik spring van mijn hoverboard en ik kijk ze bang aan. Ze lijken haast wel dronken. Echt er is iets mis met die groep. Ze beginnen te lachen en maken mij belachelijk met echt alles. 'Niet bang zijn jij kleine meid. We gaan je echt niks ergs aandoen of zo', zegt de ene. Ze gaan in een cirkel om mij heen staan of met andere woorden. Geen uitweg voor mij. Ze komen steeds dichterbij en door het donker kan ik hun gezichten amper zien. Twee van hen pakken mij beet en houden hun vuisten klaar om te slaan. Ik sluit mijn ogen en probeer weg te duiken.

'Laat haar onmiddellijk los!' Roept een stem verderop. Ik open mijn ogen direct van de schrik. Ik zie een oudere man verderop staan. De jongens laten mij los wanneer de oudere man ze uit de weg duwt. Hij pakt mijn jasje beet en trekt mij weg bij de jongens. Ik kijk hem bang aan. 'Je zegt nu wel dat zij mij met rust moeten laten maar mij meenemen is even erg hoor', zeg ik eigenwijs maar toch ook wel bang. Ik zie dat de man zijn hoofd schud. 'Zie je de familiegelijkenis dan niet?', vraagt de oude man. Ik kijk hem raar aan. 'W...Wat bedoel je?', vraag ik. Hij begint te lachen en kijkt mij aan zodra er een lantaarnpaal boven op ons schijnt. Mijn mond valt open. Deze oude man lijkt verschrikkelijk veel op mijn opa Kian. 'Ben jij één van de Krist drieling?', vraag ik. De man knikt. 'Ik ben Dylan, Luyara', zegt hij. Ik glimlach.

Een uur later zit ik met Dylan in zijn huis. Hij zet een kopje thee voor mijn neus op de tafel neer. 'Jouw opa belde mij al op dat hij jou gestuurd heeft om Merro en Carebella te zoeken. Hij vroeg of ik jou een handje wilde helpen als ik je tegen zou komen en kijk eens aan. Nu zit je voor de eerste keer voor mij in levende lijven', zegt Dylan. Ik glimlach. 'Bedankt voor de redding maar kan jij mij misschien vertellen waar ik Merro kan vinden?', vraag ik. Dylan knikt. 'Natuurlijk kan ik dat, Luyara', zegt hij. Ik schud mijn hoofd. 'Nee, Noe... Noem mij maar

Lura.’ Zeg ik snel tussendoor. ‘Lura. Begint Dylan. Merro kan je vinden bij de enige middelbare school hier in de buurt. Ik wilde graag bij mijn klein kind in de buurt wonen zodat ik ze nog wel een keer zie. Nadat ik de liefde van mijn leven vroeger kwijt raakte moest ik opnieuw beginnen. Dit gebeurde een tweede keer dus nu woon ik alleen hier en ik hou ervan om de familie Krist en Conway samen te zien.’ Ik glimlach. ‘Bedankt Dylan’, zeg ik en ik sta op.

Dylan heeft mij deze avond goed geholpen. Hij bracht mij ook naar het spoor bij Merro. Nu alleen Carebella nog. Ik ben de volgende ochtend gelijk vertrokken om Merro zijn school te zoeken. Zodra ik daar aankom zet ik mijn hoverboard neer bij de andere. Ik zet het slot erop met mijn duim scanner en ik loop naar binnen. Ik kijk verbaasd rond wanneer ik tegen gehouden word. ‘Zit jij hier wel op school?’, vraagt een man in een netjes pak. Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, de broer van mijn opa zei dat ik hier misschien wel stage kon lopen bij een klas die ik zelf uit kon kiezen.’ Lieg ik. De man kijkt mij onbegrijpelijk aan. ‘En wat is de naam van deze man?’, vraagt hij. Ik glimlach. ‘Dylan Krist’, zeg ik. Hij knikt. ‘Ik ben de directeur, prettig kennis te maken’, zegt hij en we schudden de hand. ‘Mijn naam is Luyara Krist maar ik word liever Lura genoemd’, zeg ik.

‘Kom anders mee naar mijn kantoor dan kunnen we praten over jouw stage en de klas waar je stage wilt gaan lopen’, zegt de directeur. Ik glimlach. Zo makkelijk is het echt nog nooit gegaan. Ik loop achter hem aan en na een lang gesprek kan ik eindelijk een klas kiezen. Ik kijk door de leerlingen namen en ik zie bij de vierde jaars de naam ‘Merrono Krist’ staan. Ik kijk verder. Ik kijk verbaasd op wanneer ik ook een tweede naam zie in precies dezelfde klas. Ook ‘Carebella Yua Conway’ zit in zijn klas. Ik zet mijn vinger bij de klas en ik kijk de directeur aan. De directeur kijkt even en knikt daarna enthousiast. ‘Het was al een tijdje geleden dat wij een leerling voor stage hier hadden maar ik wens je veel plezier de komende paar maanden met deze klas. Ik zal je er nu anders wel even heen brengen’, zegt de directeur. ‘Dat zou ik erg waarderen’, zeg ik en ik loop achter de directeur aan naar de klas van Merrono Krist en Carebella Yua Conway. De twee die ik moest vinden. Opa Kian, Mijn allereerste missie om de twee te vinden is geslaagd. Ik hoop dat je trots op mij bent.

Chapter five.

Carebella Yua Conway-

Ik staar in de spiegel bij de kleedkamers. Ik hoor Zéla naast mij zuchten. 'Waar kijk je nu de hele tijd naar?', vraagt ze. Ik kijk naar mijn ogen. Mijn paarse ogen. Ik slik. Ik kijk Zéla aan en ik zie dat ze schrikt. 'Sinds wanneer draag jij paarse lenzen?!' Roept ze. Izziy sprint naar ons toe en staart in mijn ogen. Ik knik. 'J.....Ja.... Het zijn lenzen,' zeg ik. Ik ga de twee meiden uit mijn weg en ik loop richting de gymzaal. Zéla en Izziy lopen achter mij. Ik zie wat we gaan doen. Kickboksen. Ik zucht. Merro staat al helemaal klaar op de mat. 'Hé Martar, wil je vechten?', vraagt Merro, terwijl hij een beetje op en neer springt op de mat. Martar draait zich om. 'Nee dankjewel, ga maar tegen iemand anders,' zegt Martar en draait zich weer om. Merro lacht. 'Oh jongens, moet je eens kijken wat we hier hebben,' zegt Merro. Ik loop richting de mat. Ik weet dat dit fout gaat en ik laat Merro echt niet vechten tegen Martar.

'Kom maar op!' Roept Martar en hij trekt de bokshandschoenen aan. Mijn ogen worden groter en mijn mond valt open van schrik. Ik zie dat ze rustig beginnen, maar al snel wordt het steeds heftiger. Dit gaat echt uitmonden in een echt gevecht. Wanneer Merro tegen Martar zijn gezicht wil slaan, stap ik ertussen en ik block Merro zijn stoot. 'Stop nu onmiddellijk met vechten!' Roep ik. Merro zucht en loopt naar Izziy en Zéla. Martar trekt de bokshandschoenen uit en gaat net als de rest van de klas om de mat zitten. 'Izziy, kom vechten,' zegt Merro. Ik kijk naar de bokshandschoenen. Izziy schudt haar hoofd. 'Zéla?', vraagt Merro een beetje geïrriteerd. Ook Zéla schudt haar hoofd. 'Watjes zijn jullie ook,' zegt Merro en draait zich om naar de mat.

Ik pak de handschoenen en ga achter Merro staan. 'Ik wil wel vechten,' zeg ik dapper. Ik kijk hem nog best kwaad aan. 'Kom op stoere *badboy*,' zeg ik met de wel bekende schijnheilige glimlach. 'Goed dan, Yua,' zegt Merro en gaat in een vecht positie staan. Merro slaat nog zachtjes voor mijn gevoel. Ik zucht en sla hem een aantal keer harder. Ik sla met links in zijn nek, met rechts in zijn maag en om het af te maken trap ik tegen zijn bovenbeen, waardoor ik merk dat hij gelijk verzwakt is. Al snel wordt het een echte vechtpartij. Ik zie de docenten in mijn ooghoek op ons af rennen. Ze pakken ons vast en beginnen boos tegen

ons te praten. Merro kijkt mij aan en begint boven de docenten uit te schreeuwen. 'Dit maken wij nog wel af, later!' Roept hij. Ik begin te lachen.

'Is goed, *badboy*,' roep ik terug en ik loop weg van de mat. Ik ga bij Martar staan. Hij is bij de pingpongtafel. Hij leunt alleen maar tegen de tafel en kijkt rond. Ik loop langs de anderen en ik ga naast hem zitten op de pingpongtafel. 'Hey Martar, hoe gaat het?', vraag ik met een lieve stem. 'Ja, het gaat prima,' zegt hij. Op dat moment komt er eindelijk echt een gesprek tussen ons op gang. Hij begint te klagen over de docenten en bij elk woord dat hij zei moet ik direct lachen. Om de gymles af te sluiten deden we nog een potje trefbal. Ik was heel blij toen Martar mij koos. Daarna zitten we bij mentorles. Onze mentor laat de foto's zien die tijdens kamp gemaakt zijn. De verhalen die iedereen vertelt zijn echt hilarisch. Het was geweldig weer eens te zien hoe het met iedereen is. Martar geeft mij nu wel dagelijks een box. Dat is wat ik heel erg leuk vind, maar ook de manier hoe hij tegen mij praat. Ik betwijfel alleen of we vrienden zijn?

Aan het einde van mijn langdurende schooldag loop ik naar binnen in mijn eigen huis. Ik ben zo blij dat ik gewoon weer even uit kan rusten op mijn kamer. Ik ben er echt van geschrokken toen ik dat vreemde voorwerp maakte met mijn handen. Kan ik het wel een voorwerp noemen? Wanneer ik vermoeid mijn woonkamer in loop hoor ik een bekende stem. 'Carebella, ik dacht dat je al eerder uit school zou komen.' Het is mijn oma Reve. Ik kijk haar aan. 'Reve, wat doe jij hier?', vraag ik. Reve glimlacht en opent haar armen. 'Mag een oma niet blij zijn haar kleinkinderen op te zoeken?', vraagt ze. Ik glimlach en geef haar een knuffel. Ik begin zachtjes te lachen. 'Natuurlijk mag dat wel, maar ik betwijfel of je daarvoor hier bent. Is er iets wat je mij wil vertellen?', vraag ik. Reve haar glimlach verdwijnt. 'Je hebt wel gelijk. Dat had je zeker al voorspelt, is het niet?', vraagt ze.

Ik knik en stap naar achter. Op mijn gezicht zie je een typisch ongerust gezicht. Ik pak de tafel vast voor als er een punt komt om weg te rennen. Reve loopt een beetje haastig naar mij toe. 'K..Kun je mij gewoon vertellen wat je wilt zeggen?', vraag ik, terwijl ik een stevige stoel vlak voor mij plaats. Reve zucht diep. 'Ik weet wat je bent, Carebella. Ik wil je waarschuwen, maar ik wil je ook weer niet bang maken. J.....Je moet begrijpen dat..... Dat je voorbestemd bent om een MOO te zijn,' zegt Reve. Op dat moment schakelt er iets flink om in mijn gedachten. Ik voel angst maar ook woede. Ik laat de stoel los die ik zojuist

tussen mij en mijn oma neergezet heb. Ik stort neer op de grond, starend en ik heb slechte gedachten over de dingen die er zullen gaan gebeuren. Slechte dingen.... Mijn oma pakt mijn arm vast en trekt mij met een beetje moeite weer op mijn voeten.

Ik kijk mijn oma angstig aan. Zelf heeft ze ook een ongelukkig gezicht. 'Ik wilde je echt niet bang maken voor de echte jij,' zegt mijn oma. Ze zet haar rechterhand rustig tegen mijn wang aan. Ik schud mijn hoofd. 'Na de verhalen die ik gehoord heb over jouw verleden is een MOO zijn één van de slechtste dingen die een mens kan overkomen, Reve,' zeg ik bang. Ik voel mijn hartslag stijgen, gek genoeg gaat het zo snel dat het haast onmenselijk lijkt. Reve zorgt ervoor dat ik mijn aandacht weer bij haar heb en begint daarna rustig tegen mij te praten. 'Er zou een kleine kans zijn dat het misschien de slechte vorm van een MOO zal worden. Ik ga daar niet van uit, want ik ken jou, Carebella. Jij zal een goede MOO worden, maar je zal je eigen kracht onder controle moeten houden,' zegt ze. Ik knik terwijl ik diep adem haal. 'Ik zal er alles aan doen om een goede MOO te worden,' zeg ik. Toch gaat er nog één ding door mijn hoofd. Dat wat maar blijft spoken. Dat ik haast niet zou kunnen geloven.

Lairth... Zou hij net zoals ik een MOO zijn? Wie zouden er nog meer MOO zijn, net als ik? Zou Lairth ook echt een MOO kunnen zijn, omdat wij een tweeling zijn en hoe zit het dan met Careze II en Jareth? Ik zet mijn handen op mijn voorhoofd. 'Ik heb te veel vragen om te kunnen stellen, Reve,' zeg ik. Ik voel gewoon dat ze knikt. 'Ik weet ook zeker dat ze allemaal beantwoord zullen worden in de tijd dat je leert ontdekken wie jij nou werkelijk bent. In mijn tijd was Nazaro de oprichter van een MOO groep. Zo ontstonden Kanyé, Zerack, Anginne, Lerayz en zelfs ik. Ik was niet voorbestemd zo te zijn, hij gebruikte ons op een slechte manier. Hij wilde een hele groep, zodat hij ons later kon gebruiken om de wereld over te kunnen nemen met MOO's. Hij wilde de mensen bang maken en het bestaan van de MOO groot maken,' vertelt Reve. Ik knik. 'Denk je dat ik ook op een dag een groep MOO's zou moeten leiden naar de goede weg?', vraag ik. Reve glimlacht. 'Je leert het nog sneller dan ik gedacht had, Carebella. Ik geloof erin dat jij een goede MOO zult worden en misschien nog wel een groep zal leiden als jij niet de enige bent.' Ik denk na. Ik moet Lairth in de gaten houden. Wat als hij ook een MOO is?